

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **S. M.,**
státní příslušník Ruské federace,
bytem X
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2018, č. j. OAM-355/ZA-ZA11-ZA04-2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou k poštovní přepravě dne 12. 2. 2018, podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci neuděluje.
2. Žalobce uvádí, že napadeným rozhodnutím byly porušeny § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a § 12 písm. a) a b) a § 14a zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

3. V doplnění žaloby pak zástupce žalobce uvedl, že žalovaný v rozporu s § 3 správního řádu nedostatečně zjistil skutkový stav a v rozporu s § 50 odst. 4 správního řádu nepřihlížel k tomu, co v průběhu řízení vyšlo najevo, zejm. ke zprávám o zemi původu. Žalobci měl být udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, nebo alespoň mezinárodní ochrana podle § 14a zákona o azylu.
4. Žalobce nejprve uvádí, že nemůže nastoupit vojenskou službu, a to nejen kvůli obavám o život, ale také kvůli svědomí. Není pravdou, že odmítání vojenské služby nemůže být nikdy azylově relevantním důvodem podřaditelným pod § 12 zákona o azylu – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 nebo rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 2. 2015, věc C-472/13. Z citovaných rozhodnutí vyplývá, že odmítnutí vojenské služby se může stát azylově relevantním, pokud by výkon vojenské služby zahrnoval páčání válečných zločinů nebo zločinů proti lidskosti. Podle vyjádření Vysoké komisařky OSN pro lidská práva je přitom pravděpodobné, že válečné operace na východní Ukrajině budou řešeny před Mezinárodním trestním tribunálem, a podle výroční zprávy Amnesty International na obou stranách konfliktu dochází k válečným zločinům a k porušování mezinárodního humanitárního práva.
5. Dále žalobce poukazuje na to, že v Rusku je špatná politická situace. Podle zprávy Human Rights Watch o stavu lidských práv v Rusku za rok 2017 ze dne 18. 1. 2018 dochází k zatýkání účastníků pokojných demonstrací, k policejnímu násilí a cenzuře na internetu. Podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o stavu lidských práv v Rusku za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017 jsou v Rusku omezeny politické svobody a svobodná média, kritické hlasy vůči vládě (zejm. v souvislosti s kritikou okupace Ukrajiny) jsou umlčovány, účastníci demonstrací a vězni se stávají obětí policejního násilí. Podle zprávy Freedom House o občanských a politických právech v Rusku za rok 2017 ze dne 24. 1. 2018 probíhá v Rusku patriotická propaganda a vzrůstá dohled nad občany, zejm. nad aktivisty, novináři a členy opozice. Žalobce má tedy důvodnou obavu z návratu do vlasti, kde je uplatňována silně represivní politika proti každému, kdo kritizuje vládu, vládne tam cenzura a není zaručeno právo na spravedlivý proces.
6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje na napadené rozhodnutí a na obsah správního spisu. Poukazuje na to, že argumentační linie uplatněná v žalobě (obecný poukaz na represe v Rusku) nenavazuje na tvrzení žalobce ve správním řízení, naopak se s nimi rozchází. Ve správním řízení žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by se do politického či společenského dění ve své vlasti jakkoli zapojoval, tím méně že by mohl být považován za politického oponenta režimu. Nelze se tedy domnívat, že by mohl být v této souvislosti jakkoli postižen nebo dokonce pronásledován. Naopak žalobce v řízení tvrdil, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu je reakce jeho otčima na jeho neochotu nastoupit vojenskou službu a obava z trestu za její nenastoupení. Dokonce uvedl, že se chce vrátit zpět, až se mu podaří otčima přesvědčit o svém stanovisku. Žalobce se v žalobě obecně dovolává judikatury vymezující zvláštní okolnosti, za nichž může být odmítání vojenské služby azylově relevantní, avšak v případě žalobce takové skutečnosti nenastaly.
7. Žalovaný s žalobcem vedl tři pohovory a následně v napadeném rozhodnutí dospěl k tomu, že žalobcem prezentovaný azylový příběh je nevěrohodný. Pokud chtěl žalobce svá tvrzení rozšířit, měl to učinit v průběhu řízení, jak bylo jeho povinností, nikoli až v žalobě. Žalobní námitky nelze považovat ani za navazující na argumentační linii pacifismu. V průběhu řízení totiž žalobce uvedl, že mu nevádí základní vojenský výcvik

jako takový, nechce jej však vykonat v Čečensku nebo na hranici s Ukrajinou, jak si přeje otčím. Žalobce přitom měl možnost žádat o alternativní vojenskou službu a netvrdil nic o tom, že by trest za nenastoupení vojenské služby měl svou povahou porušovat jeho lidská práva.

8. Žalovaný uzavírá, že žalobní body nejsou způsobilé zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby.
9. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce o udělení mezinárodní ochrany požádal dne 10. 5. 2017 na hraničním přechodu Folmava – Furth im Wald. Dne 15. 5. 2017 poskytl údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že do České republiky přicestoval letecky z Krasnodaru do Prahy, poté pobýval v Rakousku a v Německu, dokud nebyl opět vrácen do Česka. Ve své vlasti žil v obci S. nedaleko A. v Krasnodarském kraji. Je zdravý, svobodný, bezdětný a nikdy se politicky neangažoval. O mezinárodní ochranu žádá kvůli vojenské službě. Téhož dne byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Při něm žalobce uvedl, že je pacifista, nechce po nikom střílet ani zabíjet. Proto chtěl vykonat náhradní vojenskou službu. Jeho otčím je však válečný veterán z Čečenska a chtěl, aby žalobce vykonal vojenskou službu v místě válečných konfliktů – v Čečensku nebo na Ukrajině. Když žalobce na vojenské správě nahlédl do své složky, zjistil, že je veden jako zdravý, přestože v dětství trpěl tuberkulózou, a že je tam zaznamenáno přání otčima ohledně místa výkonu vojenské služby (otčím zřejmě využil svého postavení válečného veterána a známosti s čečenským prezidentem Ramzanem Kadyrovem), přestože žalobce žádal o náhradní službu. Žalobce odjel do Evropy a doufal, že otčím změní názor; k tomu však nedošlo. Nyní žalobci hrozí trest za vyhýbání se vojenské službě, protože před svým odjezdem dne 8. 10. 2016 obdržel povolávací rozkaz, aby se dostavil na vojenskou správu. Dále žalobce předložil fotografii povolávací rozkaz na 3. 11. 2016, fotografii otčimových dokladů, kopii rodného listu, kopii dokladu o uznání otcovství (v arménštině, opatřeno úředním překladem) a kopii své vojenské knížky (v ruštině, opatřeno úředním překladem.).
10. Dne 3. 10. 2017 byl s žalobcem proveden další pohovor. Při něm uvedl, že není pacifistou, neměl by problém s absolvováním základního výcviku, ale odmítá jej absolvovat v místech preferovaných otčímem. Ten však díky svým konexím může místo výkonu služby ovlivnit, například měl vliv na to, že byl žalobce přes prodělanou tuberkulózu veden jako schopný vojenské služby. Různé zdravotní testy však žalobce absolvoval jen jednou, později mu bojeschopnost jen formálně prodlužovali, i když zdraví ostatních branců fakticky prověřovali. Poté jej na podzim roku 2016 (po absolvování střední školy) obyčejným dopisem předvolali, žalobce však už byl 9. 10. 2016 v Praze. (odvody začínají až 15. 10.). Žalobce se tedy vyhýbá vojenské službě, za což může dostat až dva roky nepodmíněně, nehledě na to, co mu hrozí od otčima. Dále žalobce předložil kopii svého očkovacího průkazu a zdravotní knížky.
11. Dne 20. 12. 2017 byl s žalobcem proveden další pohovor. Při něm uvedl, že pokud by se pokusil vycestovat z Ruska po 15. 10. 2016, už by mu to zřejmě nebylo umožněno kvůli branné povinnosti. Na poznámku žalovaného, že odvodové období podle zákona začíná každoročně již 1. 10., uvedl, že snad mohl odjet proto, že měl zpáteční letenku, nebo se prostě tento zákon nedodržuje. Předvolání k odvodu v papírové podobě se nachází v domácnosti jeho rodičů, kde je žalobce také registrován k pobytu. Je si vědom toho, že do schránky vhozené předvolání nelze podle zákona pokládat za doručené, ale má za to, že

to v praxi nehraje roli. Dále byl žalobce konfrontován s tím, že jím předložené předvolání se do nejmenších detailů shoduje s vzorovým předvoláním dostupným na internetu, na což nedokázal reagovat. Rovněž byl žalobce konfrontován s tím, že údajný podpis Ramzana Kadyrova na předloženém otčimově dokladu se neshoduje s podobou podpisu dostupnou na internetu, na což žalobce také nedokázal reagovat.

12. Součástí spisu jsou dále zprávy o zemi původu: zpráva Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 12. 2017 – překlad vybraných částí zákona č. 53-F3 o vojenské povinnosti a vojenské službě, ve znění k 27. 11. 2017; výňatek z výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2017 – Rusko z ledna 2017; výňatek z výroční zprávy organizace Freedom House Svoboda ve světě 2017 – Rusko z ledna 2017; informace Ministerstva zahraničních věcí č. j. 98677/2016-LPTP – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 3. 6. 2016 a aktualizace této informace č. j. 107325/2017-LPTP ze dne 31. 7. 2017.
13. Dne 20. 12. 2017 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a uvedl, že se k nim vyjádří do 5. 1. 2018. Dne 15. 1. 2018 písemně uvedl, že s obsahem podkladů souhlasí a že se v Rusku také setkal s porušováním svých lidských práv. Dále žalobce předložil tři povolávací rozkazy k absolvování úkonů spojených s odvodem do vojenské služby (na 3. 11. 2016, na 16. 10. 2017 a na 22. 12. 2017, všechny opatřené úředním překladem.).
14. Dne 23. 1. 2018 bylo vydáno napadené rozhodnutí. Žalobce se s ním seznámil dne 8. 2. 2018.
15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí.
16. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 10. 5. 2017, dopadá na toto řízení, včetně přezkumného řízení soudního, směrnice 2013/32/EU. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. se tedy neužije. Soud konstatuje, že žalobce v žalobě jako novou skutečnost tvrdil, že jeho motivací pro odmítání vojenské služby bylo to, že se nechtěl podílet na páčání zločinů proti lidskosti.
17. Obecná tvrzení žalobce, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 1 a 4, § 50 odst. 2 a 3, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní

argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

18. Řádnými žalobními body žalobce namítl porušení § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu a § 12 a § 14a zákona o azylu, neboť ve vztahu k těmto ustanovením uvedl dostatečně konkrétní tvrzení.
19. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný pochybil, jestliže mu nepřiznal azyl podle § 12 zákona o azylu, neboť v případě, že se vojenská služba pojí s pácháním zločinů proti lidskosti, může být její odepření azylově relevantním důvodem. Soud v první řadě konstatuje, že nově uváděná motivace pro odmítání vojenské služby není skutečností, již by žalobce bez své viny nemohl uvést ve správním řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32) a současně nebyly zjištěny žádné ospravedlnitelné důvody, pro které by bylo třeba tyto důvody v soudním řízení připustit k věcnému přezkumu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. 425/2016). Soud tedy není povinen se touto námitkou zabývat. Soud nicméně námitku, že měl být žalobci udělen azyl podle § 12 zákona o azylu, s ohledem na její provázanost i s uvedeným novým tvrzením vypořádal tak široce, že níže uvedená argumentace pokryla i tuto žalobcem nově uváděnou skutečnost.
20. Soud konstatuje, že samotná skutečnost, že žalobce musí v Rusku vykonat vojenskou službu, obecně není azylově relevantní. Jak již soud opakovaně ve své rozhodovací praxi uvedl, branná povinnost je jednou z významných povinností státních občanů ke státu, jehož jsou občany. Požadavek státu, aby občan splnil brannou povinnost, je zcela legitimní a nemůže bez dalšího představovat akt pronásledování nebo hrozbu vážné újmy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44). Azylové právo neposkytuje právní ochranu jednání žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří, bez relevantního důvodu odpírají státu, jehož jsou občany, splnění své základní povinnosti, tj. podílet se na jeho obraně (při dodržení všech mezinárodněprávních pravidel vedení ozbrojeného konfliktu, zejména těch, které jsou součástí mezinárodního humanitárního

práva). V opačném případě by aplikace azylového práva destruovala obranyschopnost cizího státu.

21. V některých případech nicméně odmítání vojenské služby může být azylově relevantní skutečností. Jak shrnul Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, takovým případem je náboženské či politické přesvědčení (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49), situace, v níž mohou branci představovat specifickou sociální skupinu, jejíž příslušníci mohou mít odůvodněný strach z pronásledování (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008-83), nebo nechť podílet se na páčání zločinů proti lidskosti (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, č. j. 6 A 509/94-27). K posledně uvedenému důvodu se vyslovil i Soudní dvůr Evropské unie v rozhodnutí ze dne 26. 2. 2015 ve věci *Andre Lawrence Shepherd* (C-472/13), v němž konstatoval, že aby se žadatel odmítající vojenskou službu prokázal pronásledování ve smyslu čl. 9 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. 4. 2004, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu tohoto postavení (dále jen „přijímací směrnice“), musí se v řízení prokázat, že a) by páčání zločinů proti lidskosti předpokládala samotná vojenská služba, b) že je v kontextu informací o zemi původu spáchání takových zločinů pravděpodobné a c) odepření výkonu vojenské služby musí být jediným prostředkem umožňujícím žadateli o přiznání postavení uprchlíka vyhnout se účasti na tvrzených válečných zločinech, tzn. není možnost náhradní vojenské služby (srov. odstavec 46 citovaného rozsudku, přičemž z něj soud cituje pouze pasáže vztahující se k právě posuzované věci). Se závěry vyplývajících z citované judikatury soud nikterak nepolemizuje, nemá však za to, že dopadají na právě posuzovanou věc.
22. V první řadě žalobce v rámci pohovorů neprokázal, že vojenskou službu odpírá kvůli politickému přesvědčení. V pohovoru dne 15. 5. 2017 sice tvrdil, že je pacifistou, avšak při dalším pohovoru dne 3. 10. 2017 uvedl, že proti absolvování základní vojenské služby nic nenamítá, pouze ji nechce absolvovat v místech válečných konfliktů vybraných otčímem. Takový nekonzistentní postoj podle názoru soudu autentické pacifistické přesvědčení v zásadě vylučuje, nemluvě o tom, že žalobce nevypověděl nic o tom, že by jej v minulosti (než se přiblížil odvod do armády) jakkoli veřejně projevoval. Dále soud nemá za to, že by v řízení vyšlo najevo, že branci v Rusku představují svébytnou sociální skupinu a příslušnost k ní může zavdat důvody k pronásledování. Konečně jedná-li se o až v žalobě se objevivší tvrzení, že žalobce odmítá páchat zločiny proti lidskosti, ani zde není soud přesvědčen o tom, že by se toto riziko v řízení prokázalo, jak bude uvedeno dále.
23. Žalovaný v řízení správně poukázal na to, že povolávací rozkaz na vojenskou správu na 3. 11. 2016, který byl žalobci údajně doručen několik dní před jeho vycestováním z vlasti, je zcela pochybný. Žalobce si jej patrně vytvořil sám (příp. jej pro něj vytvořila jiná osoba) podle vzoru staženého z internetu, jemuž se do nejmenších detailů podobá. Neobsahuje ani poučení na zadní straně, které má podle čl. 31 odst. 2 zákona č. 53-F3 o vojenské povinnosti a vojenské službě obsahovat každý povolávací rozkaz a které jsou na zadní straně dvou dalších předložených povolávacích rozkazů na dny 16. 10. 2017 a na 22. 12. 2017. Tyto dva další povolávací rozkazy se jeví jako pravé, byť je otázkou, zda vůbec byly žalobci platně doručeny – podle čl. 31 odst. 2 zákona č. 53-F3 o vojenské povinnosti a vojenské službě přebírají branci povolávací rozkaz proti podpisu; pokud jim nelze doručit,

jsou před komisí předvedeni osobně. Lze tedy usuzovat na to, že se o žalobce začala vojenská správa zajímat až při podzimních odvodech v roce 2017, tím spíše, že žalobci bylo dne 8. 10. 2016 umožněno bez jakýchkoli potíží vycestovat z Ruska, ačkoli podle čl. 25 odst. 1 zákona č. 53-F3 o vojenské povinnosti a vojenské službě, jehož úřední předklad je součástí správního spisu, začínají odvody již 1. 10. Tím, že žalobce předložil žalovanému zjevně zfalšovaný dokument, je jeho důvěryhodnost – jakož i důvěryhodnost jím prezentovaného azylového příběhu – značně oslabena. Jelikož žalobce v roce 2016 ještě povolávací rozkaz neobdržel, bylo jeho vycestování v roce 2016 zřejmě vedeno zcela odlišnými důvody. S ohledem na žalobcův věk a dva další předložené povolávací rozkazy lze však mít za to, že na podzim roku 2017 byl skutečně na vojenskou správu předvolán.

24. I pokud bude žalobce skutečně muset základní vojenskou službu vykonat, nelze dovozovat, že samotná vojenská služba v Rusku předpokládá páčání zločinů proti lidskosti. I pokud se Rusko na hranicích s Ukrajinou skutečně dopouští zločinů proti lidskosti, jak tvrdí Vysoká komisařka OSN pro lidská práva, jedná se pouze o jednu lokalitu v rámci celé federace, přičemž není pravděpodobné, že žalobce bude základní vojenskou službu vykonávat právě tam. Pokud jde o tvrzení ve vztahu k otčimovi (o tom, že může skrze známosti absolutně ovlivnit místo, kde žalobce vojenskou službu vykoná), musí soud konstatovat, že ani to se v řízení neprokázalo. V již tak značně nedůvěryhodném azylovém příběhu žalobce pak nebudí důvěru ani skutečnost, že fotografie otčimových dokladů také nepůsobí jako pravé (např. pochybnosti o pravosti podpisu Ramzana Kadyrova). I pokud by však pravé byly, svědčí pouze o tom, že je žalobcův otčím válečným veteránem a příslušníkem Antiteroristického centra, nikoli o jeho možnostech zákulisně ovlivnit, kde bude žalobce vykonávat vojenskou službu. Žalobce také neprokázal, že by se pokoušel jít cestou náhradní vojenské služby, případně cestou žádosti o výkon základní vojenské služby v jiné části země, kde by nebyl přímo nasazen do bojových operací.
25. Soud uzavírá, že námitku, že žalovaný pochybil, pokud žalobci nepřiznal azyl podle § 12 zákona o azylu, nepovažuje za důvodnou. V řízení se totiž neprokázalo, že žalobcovy důvody pro odmítání vojenské služby spadaly pod některou z judikaturou vymezených výjimek a byly tedy azylově relevantní.
26. Dále žalobce namítá, že žalovaný pochybil, jestliže mu neudělil doplňkovou ochranu ve smyslu § 14a zákona o azylu, přestože ze zpráv o zemi původu založených ve spise vyplývá, že v Rusku dochází k závažnému porušování lidských práv. Této námitce soud nepřisvědčil. Soud nepopírá, že v Rusku panuje autoritativní režim a že tam dochází k porušování lidských práv, jak o tom ostatně svědčí zprávy založené ve správním spisu. Obecné závěry z nich vyplývající však nemají žádnou návaznost na azylový příběh žadatele. Ten je přitom v řízení o udělení mezinárodní ochrany primárním zdrojem informací, jehož přesvědčivost a důvěryhodnost pak správní orgán hodnotí pomocí informací o zemi původu. Informace o zemi původu jsou však samy o sobě – bez návaznosti na azylový příběh žadatele – pro udělení mezinárodní ochrany bez významu. Žalobce v průběhu řízení ani později v žalobě netvrdil nic o tom, že by se v Rusku jakkoli politicky nebo společensky angažoval (naopak to při pohovoru dne 15. 5. 2017 výslovně popřel) ani o tom, že by jeho život byl poznamenán zatýkáním, policejním násilím, cenzurou, nebo sledováním či jinými ve zprávách popisovanými negativními jevy. Žalobce také není protivládním aktivistou, novinářem, ani příslušníkem žádné z jiných potenciálně

ohrožených skupin. Jestliže tedy žalobce netvrdil nic o tom, že se jevy popisované ve zprávách o zemi původu negativně podepsaly na jeho životě, není skutečnost, že se tyto jevy v Rusku vyskytují, určující pro výsledek řízení o udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Opačný výklad by totiž vedl k tomu, že na základě zpráv popisujících možné ohrožení některých skupin obyvatel země by měli na udělení mezinárodní ochrany právo všichni její obyvatelé. To by však bylo zcela v rozporu s institutem mezinárodní ochrany, který je ze své povahy výjimečný a individuální a který může svědčit jen těm lidem, kteří jsou skutečně pronásledováni nebo ohroženi. Je tedy třeba uzavřít, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav, jak mu ukládá § 3 správního řádu, v souladu s § 50 odst. 4 správního řádu přihlédl k tomu, co v řízení vyšlo najevo, a nepochybil, pokud žalobci nepřiznal doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu.

27. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Ustanovenému zástupci žalobce, Organizaci pro pomoc uprchlíkům z. s., odměna za zastupování nenáleží (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2008, č. j. 4 Azs 51/2008 – 79), protože
nejde o advokáta, ani neposkytuje specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů. Nedopadá na ni proto § 35 odst. 2 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém
rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. května 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.